

er kommet til at se ud. Det kan derfor heller ikke være andet, end at vi fra vor Side nærer en vis Kærlighed til Loven, som den nu er. Men denne Kærlighed er dog ikke større, end at vi, hvis man kan finde noget bedre, gerne gaar med dertil. Vi kan altsaa meget vel tiltræde, at der nedsættes en Valglovskommission, og vi erklærer os villige til i denne Kommission, uden Hensyn til det bestaaende, at søge at komme til den bedst mulige Valgordning. Der er imidlertid visse Principper, som vi haaber der kan blive Enighed om indenfor Rigsdagen og ogsaa indenfor den Kommission, der bliver nedsat. Et af disse er, at der gennem Valgloven skabes størst mulig Sandsynlighed for, at Partierne kan blive repræsenteret efter deres Styrke ude i Befolkningen. Ligeledes ønsker vi, at Valgordningen skal være af en saadan Art, at Vælgerne ikke fristes til at stemme paa andre end de Kandidater, der tilhører det Parti, de nærmest slutter sig til. Endelig mener vi, at Valgloven bør være saadan, at Partierne ud over Landet repræsenteres nogenlunde efter deres Stemmetal.

Om nu disse Krav kan opfyldes trods væsentlige Ændringer i Valgloven, stiller jeg mig personlig meget tvivlende overfor; men kan man overbevise os om, at dette kan ske, tror jeg ikke, der fra mit Partis Side vil blive gjort Indvendinger imod at gaa til noget andet, hvis det i øvrigt er bedre. Det kan ikke bestrides, at Valgloven, som den er — i den Retning udtalte det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sig jo ogsaa —, har virket saaledes, at Partierne aldeles nøjagtigt faar den Repræsentation, som kan tilkomme dem; og det er just ikke nogen høj Grad af Velvillie, der lyser ud af det ærede Medlem Hr. S. C. Nørgaards Udtalelser, naar han siger, at Valgloven har virket nogenlunde retfærdigt. I andre Henseender kan der siges at være visse Fejl ved den Valglov, vi har; men jeg skulde dog tro, at ingen endnu har kunnet fremsætte Forslag om en Valglov, der ikke, set fra et vist Synspunkt, har Fejl, og jeg for mit Vedkommende har aldrig fra nogen Side hørt en vel begrundet Motivering for at gaa til Ændringer, hvorved man ophævede Fejl, uden at man gennem disse Ændringer fik andre Fejl, saa det vil altid komme til at staa paa, om den ene eller

den anden Fejl maa anses for at være den største. Det er altsaa om saadanne Forhold, der i høj Grad kan blive Grund til Diskussion i den Kommission, der kommer.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg indledede, kan man næsten sige, denne Diskussion ved at komme ind paa forskellige Emner. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem deri, idet jeg mener, at en saadan Diskussion naturligt hører hjemme i den Kommission, der nedsættes.

Medens vi saaledes fra vor Side i og for sig er meget villige til at optage en Forhandling om Ændringer i Valgloven, nærer vi ikke nogen stor Tro til, at der her vil kunne indføres væsentlige Forbedringer. Anderledes stiller det sig med Hensyn til den kommunale Valglov. Det er en Valglov, som nu har virket ret længe, og som jeg tror paa visse Steder ikke virker helt heldigt. Jeg skulde tro, at der med Hensyn til denne Valglov er Muligheder for at skabe ikke uvæsentlige Forbedringer.

Selve det foreliggende Lovforslag interesserer navnlig ved de Tal, det indeholder; jeg tænker navnlig paa det Antal Medlemmer, som skal vælges af de forskellige Institutioner. Jeg maa give det ærede Medlem Hr. Borgbjerg Ret i, at Regeringen gennem det foreliggende Forslag kunde skabe sig et rent partipolitisk Flertal i Kommissionen. Det er imidlertid mit sikre Haab, at det ikke er Hensigten fra Regeringens Side, at de tre Medlemmer, som udnevnes af Regeringen, skal være sikre Partifæller, der ikke har deres egen Overbevisning, som de i denne Forbindelse sætter over det partipolitiske. Skulde Valget falde ud paa den Maade, at man fik det Indtryk, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg havde Ret i de pessimistiske Betragtninger, han gjorde gældende, vilde jeg meget beklage det; men jeg kan ikke tro, at Regeringen vil gøre noget saadant, bl. a. fordi jeg vilde anse det for meget uklogt. At man gør noget, man kan have Fordel af, er forstaaeligt; men da det, naar det endelig kommer til Stykket, her vilde virke i ganske modsat Retning, hvis Regeringen skaffede sig partipolitisk Flertal i Kommissionen, tror jeg saa godt om Ministeriets Klogskab, at jeg gaar ud fra, at det ikke paatænker noget saadant. Thi hvad vilde det nytte, om man i Valglovskommissionen opnaaede gennem de